

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA CATASTROFE DEL CARRER DE AMALIA.

la una de la tarde de dimecres 28 del mes passat succeí una de aquelles catástrofes que deixan un recort llarg i dolorós en una ciutat. Se reventà la caldera de la fàbrica de filats y teixits de cotó dels Srs. Morell y Murillo, establerta en lo carrer de

Amalia número 14, movent un terratrèmol espantós y ocasionant ruinas, derrumbaments y numerosas víctimas.

Encara no havian entrat los treballadors; pero alguns d' ells se feyan dur lo dinar a la fàbrica, y altres com lo maquinista, un sen ajudant y un noy estavan en la sala de màquines a punt d' enjagar. En un safreig de la casa del costat hi havia varias donas rentant y esbandint la bugada; de manera qu' encara que las desgracias haurian sigut infinitas si l' explosió nagués ocorregut un xich mes tart; no per aixó van deixar de ser molt numerosas y lamentables.

Quedà completament arrasada la sala de calderas; caygueren lo sostre del despaig de la fàbrica y las voltas del safreig immediat hont hi havia las donas: las parets de la fàbrica quedaren somogudas y a trossos descalabradas; la màquina de vapor destrossada y tot l' edifici consentit. S' alsà una pluja de pedras y ferramenta, y fou tant violent la explosió, que mentres per la banda del carrer de Amalia las porlas arrancadas de quici s' ficavan dintre de la botiga del davant, pel cantó del carrer de Ronda y entremitj de las pedras y dels trossos de ferro, queya, rebotent contra la paret de l' altra banda del carrer, lo cadáver del pobre baillet que ajudava al maquinista.

Totas las casas vehinas sufriren desperfectes més ó menos considerables, y a molt grans distancias se troban pedras, ferros, cascós de caldera y altres materials per l' istil, vomitats per la forsa de l' explosió.

Entre mitj de aquells immensos pilots de runas hi havia numerosas víctimas; algunas gemegavau; altres ja no guemegaràn may més. ¡Pobres màrtirs del treball!

La feyna de remoure la runa y d' extreure ferits y cadàvers, durà llarga estona; las brigadas del Ajuntament y algunas forsas de ingenyeros treballaren sense parar. Las lliteras del *Amichs dels pobres*, de l' *Arcaidia*, del *Hospital*, de la *Capitania del port*, y de altres establiments anavan y venian continuament: los metjes de las casas de socorro s' multiplicavan, curant als ferits graves ó leves que allí acudían ó hi eran transportats; y entretant que s' removian las ruinas apareixian novas víctimas.

A cada moment arribavan lliteras al Hospital: los ferits eran conduhits a las salas; los morts al Corralet. Arribavan parents y coneguts, y tot era dol y llágrima.

mas. Y per moments creixia 'l número de las víctimas. ¡Ah! Aquest sigué molt considerable.

Lo divendres passava pels carrers de Barcelona l' enterro de setze infelissos, celebrat ab trista pompa, presidit per totas las autoritats y acompayat per mes de tres mil treballadors.

Moltas llágrimas caygueren dels ulls dels barcelonins davant d' aquell convoy de setze cotxes fúnebres, conduhint altrás tantas caixas. Entre 'l dol hi anavan algunas donas vestidas de negre plorant ab amargura.

Lo dissapte encara s' trobava un cadáver entre las ruinas; un altre 'l diumenje, y dos més en complet estat de descomposició en los primers días de la present semana. Total 20 morts.

Entre ells hi havia duas germanas; l' una havia de casarse l' endemá. Hi havia també una pobra dona embrassada de set mesos, a la qual se l' hi feu l' operació cessárea, extrayentseli la criatura morta; també hi havia una dona que mereix especial menció: era una madrastra modelo. Viuda de un honrat treballador que s' casá ab ella en segonas nupcias portantli un fill y una filla, la infelís treballava per mantenirlos y 's estimava ab amor de mare. Aquells nehs han quedat orfes; pero la caritat de las associacions benéficas se cuidarà d' ampararlos.

Lo maquinista, anomenat Bofarull, ja preveyent aquesta desgracia, volia marxar; pero la necessitat lo retenia, y l' amor al treball l' hi costà la vida.

Lo número de ferits es incalculable, ja que molts que no oferian gravetat se curaren en sas casas. Los graves son déu ó dotze, alguns del quals han quedat en las mateixas casas de socorro, ahont son atesos ab delicat esmero.

Entre ells s' hi conta una bugadera ab la cama trençada que quan la treyan de entre la desferra, donava ánimo als homes que la recullian.—No tinguéu por, minyons, aixó no es res, deya aquella dona valenta.

Un altra exclamava:—Recullime la roba; sobre tot que no se 'm perdi.

¡Pobre donal! Potser la roba qu' estava rentant era la seva única riqueza.

Si haguésem de citar rasgos per l' istil, no acabariam.

Barcelona ha donat una nova mostra de ser una ciutat caritativa.

En tots los centres s' han obert suscripcions que van donant bons resultats. Los periódichs han fet lo mateix. L' Ajuntament també n' ha obert una que s' vá cubrint. Los teatros preparan funcions a benefici de las familias de las víctimas; alguns com lo *Circo Equestre* de la plassa de Catalunya las han donadas ja recaudantse en lo *Circo* mes de 15,000 rals, y haventse associat tots los empleats fins los mes humils al noble exemple del empresari Sr. Alegria, renunciando al sou. Lo popular empresari del Odeon Sr. Piquet, destina al mateix objecte lo producte integro de la funció del diumenje. L' *Institut de foment del treball nacional* promet recaudar una quantitat considerable. La societat del *Bolsin* del carrer de la Unió ha donat 16,000 rals, y no hi ha centre que no treballi en

aumentar los donatius. Los *Amichs dels pobres* adoptan a dos noys que hajan quedat orfes.

Barcelona fá lo que déu; pero no n' hi ha prou. La vida de un home no s' paga ab diners, y la desgracia de una familia pot ser tant gran que 'ls diners contribueixin a aliviarla; pero no a curarla del tot. Es precís que aquestas desgracias, fil'as las més de las végadas de la codicia de alguns industrials y altres cops de falta de inteligencia en los que manejan las màquines, s' acabin de una vegada.

Lo municipi déu inspeccionar las fàbricas y fer tancar aquellas en qu' estiga en perill la vida dels treballadors, no permetent que funcionin màquines de vapor sino de la forsa corresponent a la que necessitin las puas, los talers ó las màquines que s' hajan de moure y fent desmontar las qu' excedeixin de aquella forsa. Los fabricants que faltin pagaran fortas multas, de las quals ne percebirá una bona part qui 'ls denuncihi.

Los tribunals deuen exigir la més estreta responsabilitat personal y pecuniaria als amos de fabrica que resultin culpables de unas desgracias tant tremendas.

Y las Corts deuen fer una lley de indemnació a tots los que resultin víctimas de la inglignencia ó 'ls abusos dels fabricants.

Tots aquets medis se necessitan y nosaltres, en nom de l' humanitat, demaném que s' plantejin per evitar catástrofes com la que ultimament ha omplert de consternació a la ciutat de Barcelona.

P. K.

ENTENÉMNOS.

Con respeto verdadero y sense fe embuts en res, nos dirigim a vostés, senyors Martos y Montero.

¿En qué quedém? ¿Son monárquichs, ó republicans sensats, ó rojos, ó moderats, ó bilaterals ó anárquichs?

Anar pe 'l mon ab careta per Carnaval. Lo es estrany; pero anarhi, aixís, tot l' any, nos fá riure una miqueta.

¿Volen tal volta empassarse al camp de la monarquia?

Pues ho fan al mitj del dia y no hi ha perque amagarse.

¿Volen ser republicans, alló que s' diu formalment? Pues ho diuen clarament y 'ns doném d' un cop las mans.

Aixó d' obra ab aquestes fins tant amagats, encocora: ó d' una vegada a fora, ó d' una vegada a dins.

Tánquin dintre d' un estuigi lo seu cor ab pany y clau: vajin vestits, si així 's plau, de color de gos com fuig;

Mudin cent cops de barret sense fer cas de las críticas; pero en materias políticas, minyons, aixó no s' permet.

Hem de sapigué en sustancia

qué sob, sense cap embut:
lo juga a fèt y a puput
s' usa no més en la infancia.
Es molt còmodo quedà
sempre en mitj de dugas ayguas,
ab parassol y parayguas,
vigilant aquí y allà.
Més aquí no som amichs
d' anà ab gent que, al fi y al postre,
avuy ván al costat nostre
y demà 'ns son enemichs.
Los verdaders estadistas
colocan bèn segú 'l péu,
y vostés á lo que 's véu,
volen ferse *equilibristas*.
Pero ¿qui sab? Practicant
los equilibris, potser
al últim ne sabrán fer.
Nada, vajin estudiant.
Quan los fassin de má mestre
vinguinse quaisevol dia;
tal volta 'l senyó Alegria
los llogui pe 'l Circo Ecuestre.

C. GUMA.

BATALLADA

DIMARS y di mecrés la Plassa Real v
ser declarada en estat de siti.
Estavan fent l' embarch del *Diluví*,
y la gent s' aglomerava davant
de las portas del' administració
del popular periódich. Los comissio-
nats executors, los agutzils y demés
servidors de 'n Camacho, tots tenian
la cara de color de safrá. Estavan
grochs y semblava que no havian
menjat de quinze dias.

Pero ván servirlos una racció de guardia-civils
y ván reanimarse.

Mentres á dintre de l' administració feyan l' em-
barch, ab acompañament de protestas que ván durar
una tarde y un demati, á fora se sentian xiulets y crits
y hi havia cops de culata y cargas de caballeria.

De manera que la funció va celebrarse ab tot l' apa-
rato que requereix lo seu argument.

Un extranger al veure tants civils, exclamava:
— Aixó deu ser la *civilisació* espanyola.

Al final de l' obra vá haberhi apoteosis, al entregar
lo *Diluví* ls objectes que han de respondre del pago
de la contribució.

Lo *Diluví* podia entregar l' arca de Noé ab un parell
de fusionistas de cada especie; pero vá estimarse més
donar un objecte d' art, representació de las glorias
de Barcelona. Un conceller ab patillas, ficat dintre de
una escapatata, segons veurán en lo següent grabat,
reproducció fiel d' aquell objecte.

Ja venhen: un conceller que en vida se l' hi fan es-
tátnas y se l' santifica, ficantlo dintre de una escapa-
rate.

No havia tingut may una gloria semblant l' inclit
senyó Fontrodona.

Lo *Centro industrial de Catalunya*, associació de
majordoms y contra-mestres ha decidit portar als tri-
bunals als senyors Morell y Murillo, en averiguació de
ahont parteix la responsabilitat de las sensibles des-
gracias ocorregudas en lo carrer de Amalia.—No po-
dém menos de aplaudir la resolució de aquell centro.

Dissapte passat vá donarse un thé á n' en Balaguer.
Quan me ván dir que no podia parlarse de política
y que 'l thé 's donava en lo *Teatro Lirich*, ja vaig
dirho:—Música, música!

Afortunadament, lo mateix Sr. Balaguer, á Vilanova,
davant de la premsa vá desquitarse pronunciant un
bonich discurs, en defensa de las sèvas ideas liberals
y proteccionistas.

L' Exposició de Vilanova está ja acabada y deguda-
ment colocadas totas las instalaciones. Es un concurs
notable tant per l' elegancia y bon gust del edifici al-
sat de péu expressament, com per l' hermosura de
algunas instalaciones, com tambe per la gran varietat
y la bondat dels objectes que s' exposan.

No tinch temps ni espay per descriure aquesta ma-
nifestació del treball y de la producció; pero no puch
deixar de recomanar á tots los meus lectors que s' ar-
ribin á Vilanova, segurs de que farán un viatge bonich
y bèn aprofitat, y correspondrán aixís al esforsos de
una població qu' en amor al progrés, camina á la
vanguardia de totas las de Catalunya.

En Moret se 'n vá á Londres, á predicar la necessitat
de que Espanya é Inglaterra fassan un tractat de com-
mers.

Si, que 's fassa, ab una condició: que las flors arti-
ficials de la retórica moretista al entrar á Inglaterra,
no paguin drets.

Inglaterra envia forsas á Egipte.
Y diu que té l' idea de bombardejar á Alejandria, si
es que aquesta ciutat no se l' hi entrega á la primera
intimació.

Justicia y humanitat inglesas.
Pero no s' espantin que una vegada las bombas ha-
jan tirat á terra mitj ciutat, no faltarán inglesos que
prenguin la subasta per reconstruir-la.

La *Reparadora* en número de 300 personas, los més
treballadors de fábrica anarán á Montserrat l' últim
diumenje al mando del cabecilla, dich del Pare
Morell.

Los frares van rebre als expedicionaris ab molta
fredor, sense dedicarlos un mal repich de campanas,
conforme acostuman á rebre á la *Juventut católica*.

Ab motiu de aquest desaire, 'l jefe de l' expedició
desde la trona vá posar com á draps bruts á tots los
periódichs liberals que á Barcelona s' publican.

Si 'l pare Morell continua tan plé de rancunia con-
tra nosaltres, será molt fácil que 'l dia menos pensat
se l' hi reventi la caldera, y llavors hi haurá desgra-
cias entre 'ls treballadors que 's trobin al seu costat.

Ab aixó ja ho saben los de la *Reparadora*: prenguin
exemple del altre Morell y no s' hi acostin gaire.

En los presupuestos de Ultramar hi figura una par-
tida molt curiosa.

La partida diu:
—Tambores para los voluntarios, 200,000 duros.

¿S' estranyan de que 's gastin 200,000 duros en
tamhorns?

Donchs considerin que tal vegada son fets ab pells
d' amos de *ingenio*.

Y 'l nostre govern es aixís: té molts timbals á la
Habana.

Conforme veurán en lo present número, doném avuy
un grabat representant las escenas més culminants
de la catástrofe del carrer de Amalia, pagant aixís lo
deute que haviam contret ab los nostres lectors.

Ja en lo número passat varem dir que 'l célebre po-
littich del tupé havia declarat que 'l sufragi universal
era 'l *triunfo de la ignorancia*.

Recordém una cosa.
Qu' en Sagasta vá comensar la sèva carrera *trium-
fant* per medi del sufragi universal.

Pero succehi que aquesta insensata declaració vá
produhir disgust entre molts amichs del ministeri.
Y l' endemà desféu lo que havia dit lo dia avants,
respecte al sufragi universal.

Aixís per aquest istil, en Canonje 'l dels jochs de
mans seria un gran politich.

—¿Venhen aquesta bola? Donchs hi poso un cubilet
á sobre, y tingan, ja no hi es. ¿Volen que torni á ser-
hi? Donchs, cop de cubilet y aquí está la bola.

¡Pero ay! En Canonje no 'n fá pagar més que dos
rales l' entrada.

Y en Sagasta cobra las contribucions més caras que
may, ab acompañament de apremis, embarchs y cops
de culata.

Lo rey de las húngaras ha escrit una carta á n' en
Elauder, director del *Correo catalán*, dihentli que s'
interessa tant per l' industria catalana.

Lo qu' es quan corria per aquestas montanyas, de-
mostrava l' interés á l' industria cremant fabricas, sa-
quejant poblacions y fent descarrilar trens.

Are no té ab l' industria més que una relació de
nom.

Es un *caballero de industria*.

En Sagasta ha dit en un dels seus darrers discursos
que havian compost tres mil kilòmetros de carreteras.
Jo crech que de carretera no n' han compost més
que una: la que condueix á la taula del presupuesto.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Aleixar (Camp de Tarra-
gona) hi ha gran competencia entre 'ls jóves que donan
balls y las monjas que per evitar que las noyas vajan á
ballar, donan comédia, vestint á las sèvas deixebles de
homes y fins de dimonis. Un detall curiós: lo rector del
poble fá de municipal á la porta del teatro de las monjas.
Ja que tenen los hàbits de monja vels' hi aquí que po-
drian posar una comedia molt divertida, y es la sarsue'a
bufa *Los mosqueteros grises*.

Lo rector de Morell (Tarragona) té una trona que
l' hi serveix per tot Resulta que l' arcalde l' hi dona
diners per fer obras, y encare que 'l tal arcalde no 'n
may á missa, desde la trona l' ensalsa y ab una mica més
lo canonisa.—Al revés, un dia comet un atropello contra
uns feligresos que cantavan al cor: aquestos se retiran,
y 'l rector, desde la trona 'ls insulta y ridiculisa.—Aixís
emplea aquell rector la cátedra del Esperit Sant.

En las poblacions de Verges y Albons (Ampurdá)
han fet professons contra la filoxera, haventhi anat moltas
atxas. L' endemà hi havia més filoxera que avants.—A la
Escala tambe volian fer professó; pero alguns devots més
esquilats de clatell s' hi oposaren.

LLOPS AB LLOPS....

—Senyor Sagasta, prepari's;
vaig á parlar de debó.
—Senyor Moret, ja l' escolto;
ja pot comensar si vol.
—Pues ha de saber y entendre
que 'l país está furios
perque véu que las promesas
que 'ns vá fé á la oposició,
passant dias y més dias,
se 'ns han tornat aygua-poll.
—Ja veurá; no 'ns es possible
obrá ab precipitació.
—Cá! Tot aixó son camándulas.
—L' hi asseguro pé 'l meu nom
que comensaré molt prompte.
—¿Vá de veras?—De debó.
—Ah! Si es aixís ja m' assento.
—Gracias mil pe 'l seu favor.
(Cumpliments, dolsas rialletas,
y s' ha acabat la funció.)

—Senyor Sagasta, tornémhi;
tot aixó ja ha durat prou.
—Senyor Moret ¿de qué 's tracta?
—¿De qué? De que la fusió
se diverteix ab nosaltres.
Vaja, respónguim; ¿hont son
las mil reformas promesas?
—Home 'm fá riure.—A mi no.
Vosté sempre troba excusas.
—Pero...—No hi valen perós:
l' hi declaro guerra fiera.
—Calma, calma, per favor:
las reformas vindrán prompte.
—D' aquí un més?—Avants y tot.
—Bah! Sent aixís me retracto
del que he dit ara fá poch.
—Oh! Vosté es un noy molt maco.
—Faig lo que 's mere x y prou.
(Miradetas, abarrassadas,
romansets y algun petó.)

Al cap de set ó vuyt dias
tornan á tenir rahóns:
pero tots los seus discursos
acaban d' un modo dols.
Si acás l' ocasió 's presenta
y en Moret no té 'l que vol,
aquest graciós espectacle
se repetirà molts cops.
Reconvencions en sucradas,
promesas plenas de flors;
molt parlar d' honra y de patria,
de l' eys, de drets y de torts;
procurar per tots los medis
exhibirse y fer soroll;
pero no tinguin cuydado
que 's fassin ni sanch ni bonys:

los llops entre ells no 's mossegan;
los arroceros tampoch.

C. GUMA.

REVISTA
En Sagasta alguns anys endarrera:
—Jo vull la Constitució de 1869.
Després, per anar mes desembrassat:
—Are accepto la de 1876 ab l'esperit d'aquella.
Y quan ha sigut al poder, lo baf de la cuyna ha esbravat l'esperit de 1869, y en totas las salsas s'hi ha posat essencia conservadora-canovista.

En Moret vá comensar també ab la constitució del 69, admet are la del 76 ab l'esperit d'aquella... y al últim admeterá 'i plat que l'hi presentin, sense preguntar qui l'hi ha guisat, ni quins ingredients hi entran.
Aixó es la política de Espanya en aquets moments: los arlequins menjan y 'l país vomita.

Lo pastel democrátich dinástich vá derretintse.
En Moret que fins are s'avia presentat com a partidari entusiasta de la Constitució de 1869, s'ha declarat partidari de la constitució de 1876.
No 'm sàb gréu.
Aixis la Constitució del 69 queda propietat única y exclusiva dels republicans.

Los fusionistas diuen:
—Pero senyor Moret: vosté vol la constitució del 76; nosaltres també la volém: per lo tant lo partit de vosté no té rahó de ser: tots som iguals.
Y 'ls conservadors, diuen dirigintse als fusionistas:
—Pero senyors fusionistas: vostés volen la constitució del 76; nosaltres també la volém: per lo tant lo partit de la fusió no té rahó de ser: tots som iguals.
Y tenen raho: Moret, Sagasta, Cánovas, tots son iguals: tant res de bó es l'un com l'altre.

Acaba de inaugurarse á la Mar vella un nou y elegant establiment de banys que porta 'l nom de *Pompeya*.
Si volen treure 's la calor de sobre, banyantse á gust, en un establiment bonich y barato, no deixin pas de freqüentarlo, y jo 'ls asseguro que 'ls quedarán ganas de tornarhi.

Y á propòsit de banys.
Un estudiant surt reprobat de dugas assignaturas, ho comunica á la seva familia y 'l seu pare l'hi contesta:
—«Vinate 'n aquí: al istiu al costat mèu estudiarás y 't presentarás pèl Setembre».
L'estudiant respon:
—«Pare, tinga en compte que fá molta calor, que ja s'han obert las barracas de banys y que 'm venen que ni pintadas las dugas carabassas ab que m'han obsequiat los catedràtics».

Noticias desagradables pèls madrilenyos:
Ha mort lo *Perro Peco*, ferit de una estocada durant una corrida de novillos.
Item més: ha mort un pobre infelís qu' en temps de la revolució aspirava á ocupar lo trono d'Espanya y aquí tothom lo coneixia ab lo nom de Angel I. Aquest desgraciat qu'era la riota dels madrilenyos ha mort, víctima de una feridura fulminant.
De manera que 'ls madrilenyos se quedan sense ningú que 'ls diverteixi.

Afortunadament, ara que s'han tancat las Corts, en Sagasta se 'n vá á Panticosa y tots los demás ministres á pendre ayguas ó banys.
L'únic que queda á Madrid encarregantse de tot lo govern es lo general Martinez Campos.
Los madrilenyos ja tenen per divertirse.

A la nit un borratxo está cantant ab véu desentonada. Un municipal de nit l'hi diu que calli, éll l'hi respon malament, y 'l municipal lo porta á cala Ciutat d'ihent.
—Cabo de guardia, un borratxo.
—Bueno, bueno, diu aquest: deixa que pujin los meus y 'l borratxo serás tú y jo seré 'l municipal.

Alguns periódichs de Madrid se queixan del mal estat en que 's troba la marina de guerra.
¿Y la llanxa del Retiro?

Al president de la República francesa Mr. Grevy l'han investit ab lo Toisó d'or.
Dinhen que 'l Terso quan va saberho exclamava desesperat:
—Deu sempre dona toisons á qui no tè húngaras.

Un eco dels exámens.
Los pares de un estudiant esperan ab molta impaciencia l'arribada del seu fill per veure si ha guanyat premi.
Aixis que 'l veuen l'hi preguntan:—¿Premi?
Y 'l xicot respon:—No, carabassa.
—¿Desventurat!
—M'hi errat de un punt per treure premi.
—¿Cóm s'entén?
—Sí, 'l que se l'ha endut es un xicot que á la classe seu al mèu costat.

Lo princeph Napoleon, es á dir aquell Napoleon que no fá 'l pés y que no obstant vol passar per emperador de Fransa, aquest dia prenent un bany, vá tenir un atach, que tothom se creya que 's moria.
«¡Oh ambició humana! exclama un periódich francés. Veus aquí un xicot que vol tenir per un asiento un trono, y que ab una mica més acaba la vida en un bany de asiento.»

Una noticia:
«Lo ministre no resoldrá la qüestió arrocera fins que las Corts estiguen tancadas.»
Bèn fet: aixis las oposicions no podrán fumarhi.

Diálech entre marit y muller:
Ell:—Ja veurás noya ¿qui mana á ca'n Ribot? Aquí á casa jo faig la llei ¿entens?
Ella:—Está bé; pero jo 'm reservo 'l dret de presentar algunas *enmiendas*.

En l'últim sorteig de la rifa nacional la grossa ha caygut en Gracia.
Lo posseedor del bitllet deya:
—Vaja, ja ho diuen, més val caure en Gracia que ser graciós.

CUENTOS
En una fonda un parroquiá que té molta calma demana un plat d'escudella. Lo mosso l'hi porta.
Al ficarni aquell la cullera observa una cosa irregular: eran cinch ó sis cabells.
—Noy! crida dirigintse al mosso.
—¿Qué se l'hi ofereix?
—Mira, un'altra vegada quan vulgas servirme cabells, pórtame 'ls ab un guarda-pelo d'or.

Son las dugas de la nit: un bromista truca á casa del apotecari.
Al cap de una estoneta surt l'apotecari per la fines-treta y pregunta:
—¿Qué se l'hi ofereix?
—Fassi 'l favor de donarme dos quartos de regallessia.
L'apotecari cremat:
—Home, per una cosa aixis, no hi ha cap necessitat de venir á trucar á des'hora.
Lo bromista fent l'enfadat:
—¿Ah no? Donchs bè, are no la vull la regallessia: l'aniré á buscar á casa un'altra apotecari.

En los temps en que no hi ha veda se troban dintre de un wagó del carril tres ó quatre cassadors ab l'escopeta y un pescador de canya.
Al anarhi 'l revisor á foradar los bitllets, diu:
—Senyors, dispensin: déch advertirlos que 'l reglament de la companyia exigeix que aquí no entri ningú ab armas carregadas.
Los cassadors ensenyan l'escopeta qu'está descarregada.
Y 'l pescador, no volent ser méns, tréu los ams de la canya.

Diálech conyuça'.
Ella demana un vestit al seu marit; éll diu que no n'hi ha de fets, qu'encare no fá dos mesos que se 'n vá fer un, etc., etc.
Ella plora: éll procura consolarla.
Ella diu:—Tú serás causa de la méva mort... Y llavors ja veurás com l'enterro 't costa molt més que 'l vestit.
Eil respon:—No dich lo contrari; pero al méns del gasto del enterro se 'n surt de una vegada.

À LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—A nas-ta-si.
2. Id. 2.ª—Tin-ter.
3. ENDEVINALLA.—La Sombra.
4. TERS DE SILABAS.—CA SA CA
SA GAS TA
CA TA LA
5. GEROGLÍFICH.—Sense vi no 's deu di missa.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Miranius y Ramonatxo Mirallets y P. Tinters. Un que fá l'orni Violet menut y Un noy de profit; 3 Bibliotecari, y 1 no més Salamero y Toni de ca'l Antón.

ENDEVINALLAS

XARADAS.
I.
Jo, després de haver sopat
prench una tassa de hu-dos
y tres-hu tant descansat,
que may hi necessitat
del tot, ni m'ha vingut tos.
BARRINETA MADRILENYA.

II.
En Hu que no es gens formal
densá que vá fer dos prima
ab l'Agnés que molt estima
ha olvidat á la Total.
POCA ROBA.

ANAGRAMA.
Avuy dinant tot menjava
tenia á en Tot convidat,
en la tot de son costat
tot aygua jo l'hi abocava.
Ja véus, sols ab quatre lletras
quatre tots, véus si ho penetras.
PRIMERA LLOTTA.

ROMBO DE PARAULAS.

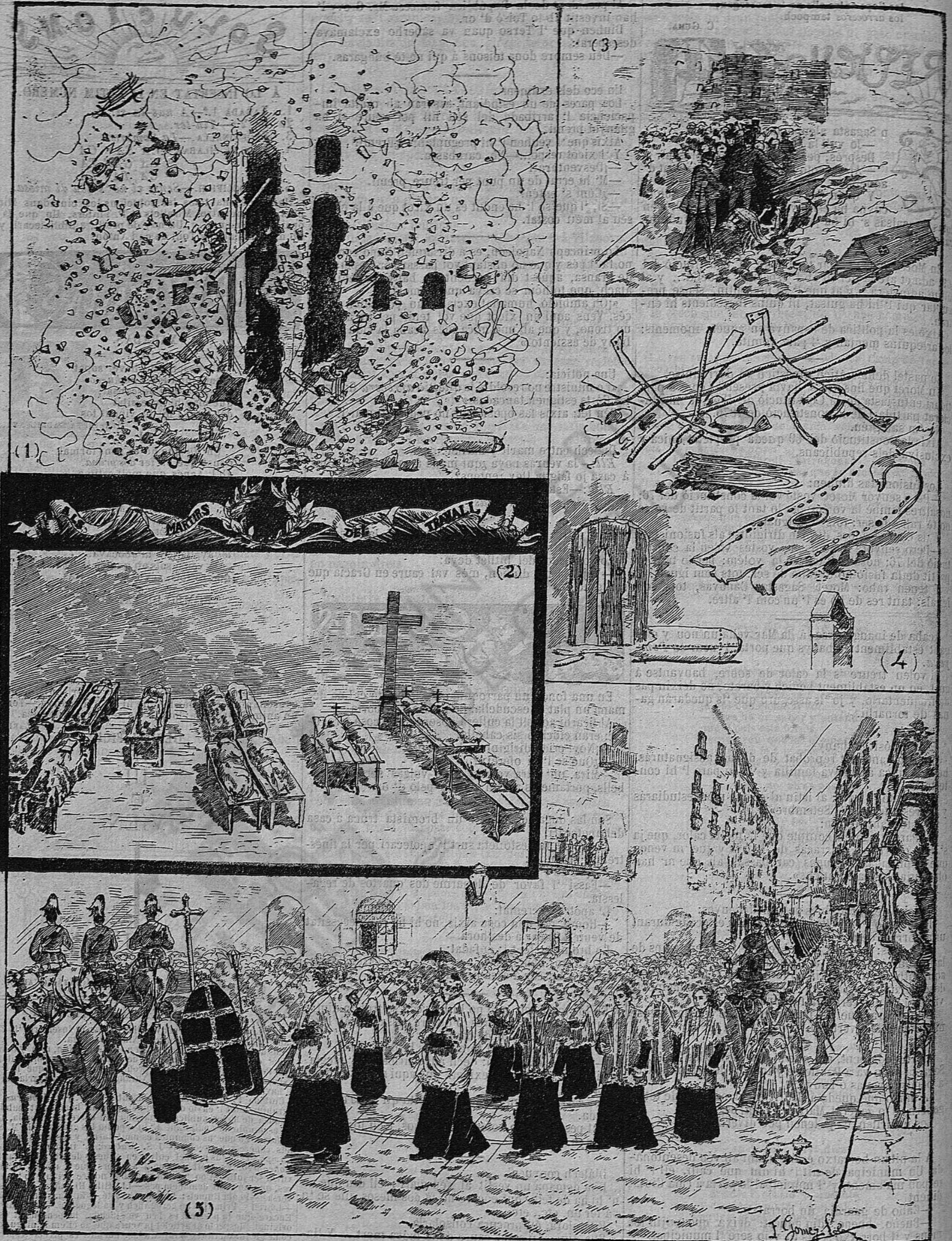
Primera ratlla y quinta, vertical y horisontalment: dos consonants.—Segona: lo que hi ha á Espanya.—Tercera: un animal.—Quarta: lo que 'ns separa de America.
CLARIS.

GEROGLÍFICH.
III
III
C
VIEN
I
III
NO.
QUATRE QUARTOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans P. X., Palitroch, Samaria y Ninot de l'orga.
Los demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu'envian los ciutadans E. C. de Vilasa, J. Español, Violet menut, Pep Trompetaire, Noy de profit, Dos ganas, Un que fá l'orni, Escura Pous, Constanti, P. Xaranga, Peret Xamparia, Sech y J. Lavitse.
Ciutada P. Ll.: Queda complasent.—E. F. y C. Figueras: l'hi agrahim molt l'envio del Croquis; pero no hém pogut publicarlo a causa de haver publicat la lamina del carrer de Amalia, qu'es un assumpto més palpitant. L'hi repetim las gracias.—R. M. Santa Coloma: Lo que 'ns comunica es molt llarch, y nosaltres necessitem fets concrets y precisos.—J. S. Malaró: L'indole general de la Campana no 'ns permet entrar en aquests detalls de localitat.—Lohengrin: Es molt ocasionat a errors que 'l mateix interessat vulga ser jutje. Si no 's conforma ab lo nostre criteri, no 'ns envihi res, que no l'hi demanem pas.—Ll. Milla: Hi aniran algunas conversas.—Penja llumets: Id. una de vosté.—Galtonas Id. lo quinto.—Llarch y Prim: Id. un gerooglífich y un logogrifo.—Pep Xaranga: Encare que la poesia es ben versificada, lo pensament es poch original. Respecte al articlet ja veurá que no citem a ningú, per no cometre inexactituds ó injusticias: ademés es precis respectar la modestia dels que obran bé.—M. Granill: Lo sonet esta bastant bé; pero hi ha algun vers violent.—B. Escudé Vila: L'hi doném lo pesame y cumplim sas indicacions.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 24

1. La explosió de las calderas de la fábrica de filats y textiles de algodón de Morell y Murillo.—2. Exposición pública de los cadáveres, en la sala mortuoria del Hospital de Santa Creu.—3. Extracción de cadáveres y heridos, d' entre las ruinas, pocos momentos después de la catástrofe.—4. Trossos de reixa, cascots de caldera y altra ferramentia que aná á caure al carrer de Ronda de Sant Pau (mes de 60 metros lluny del lloc de la explosió).—5. Entierro de las víctimas en lo momento de desembocar á la Rambla pél carrer del Carme.